

Sygn. akt V KO 73/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 20 października 2016 r.,

w sprawie J. B.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

wniosku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt II K .../15,

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

**przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w B.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt II K .../15, wystąpił o przekazanie sprawy J.B., oskarżonego z art. 286 § 1 k.k., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu dojazd do tutejszego sądu. W uzasadnieniu podkreślił, że stan zdrowia oskarżonego został wykazany w opinii sądowo-lekarskiej, z której wynika, iż oskarżony choruje z powodu napadowego migotania przedsionków, nawracającego w sposób nieprzewidywalny mimo stosowanych leków, a towarzyszą mu okresowe zasłabnięcia. Lekarz – biegły Sądu Okręgowego w K. – stwierdził, że w obecnym stanie zdrowia oskarżonego nie jest wskazane, aby stawiał się w Sądzie w G. celem wzięcia udziału w rozprawie, gdyż nie można wykluczyć, iż na skutek zmęczenia długą podróżą i stresu może dojść na sali

sądowej do napadu migotania przedsionków, wymagającego pomocy medycznej (k. 303). Zdaniem biegłego, obecny stan zdrowia oskarżonego jest przeciwwskazaniem dla długotrwałych podróży, a zatem postępowanie z jego udziałem winno toczyć się w sądzie zlokalizowanym bliżej jego miejsca zamieszkania. Skoro zatem, w ocenie Sądu, poważna choroba oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo przed Sądem Rejonowym w G. bez narażenia swojego zdrowia, a nawet życia, wydanie przez ten Sąd orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie może okazać się niemożliwe. W niniejszej sprawie zachodzą więc przesłanki przemawiające za przekazaniem sprawy J. B. w trybie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu, mającemu siedzibę w pobliżu miejsca jego zamieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w G. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575). W opinii Sądu Najwyższego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności, mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku wyczerpuje stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiający prowadzenie rozprawy w sądzie miejscowo właściwym (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2008 r., II KO 50/08, OSNwSK 2008/1/1625; z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626).

Właśnie z powodu stanu zdrowia oskarżonego, który uniemożliwia jego przyjazd do sądu, nie odbyło się pięć terminów rozpraw. Sprawa niniejsza wpłynęła do Sądu Rejonowego w G. w dniu 30 kwietnia 2015 r. (k. 207). Oskarżony nie stawiał się na rozprawach w dniach 16 września 2015 r. oraz 28 października 2015 r. Na pierwszej rozprawie nie stawiał się, a wezwanie zostało zwrócone przez

doręczyciela jako niepodjęte w terminie. Dopiero na drugiej rozprawie ujawniono pisma dotyczące stanu zdrowia oskarżonego i jego hospitalizacji i wówczas postanowiono odroczyć rozprawę celem rozważania zwrócenia się do sądu wyższej instancji o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu (k. 244). W dniu 28 października 2015 r. Sąd Rejonowy w G. zwrócił się do Sądu Okręgowego w P. o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. na podstawie art. 36 k.p.k. (k. 245 - 246). Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 17 listopada 2015 r. wniosku jednak nie uwzględnił, wskazując, że spośród czterech wzywanych na rozprawę osób, dwie zamieszkują w bezpośrednim sąsiedztwie Sądu Rejonowego w G., zatem nie zostały spełnione przesłanki do przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na kwestię ekonomiki procesowej (k. 250). Na kolejny termin rozprawy w dniu 10 lutego 2016 r. oskarżony nie stawiał się, usprawiedliwiając swoją nieobecność stanem zdrowia uniemożliwiającym osobiste stawiennictwo (k. 272 - 274). W związku z powyższym, Sąd dopuścił dowód z opinii Śląskiego Uniwersytetu Medycznego, Katedra i Zakład Medycyny Sądowej i Toksykologii Sądowo-Lekarskiej, celem ustalenia na podstawie jednorazowego badania oskarżonego J. B., jaki jest stan jego zdrowia i czy oskarżony może stawiać się do Sądu Rejonowego w G. na rozprawie oraz czy może podróżować (k. 273). Na kolejnym terminie rozprawy (na który oskarżony nie stawiał się, usprawiedliwiając swoją nieobecność stanem zdrowia uniemożliwiającym osobiste stawiennictwo, k. 292-293), Sąd wyznaczył w miejsce powołanego ośrodka, biegłą z zakresu medycyny, w celu przygotowania opinii mającej udzielić odpowiedzi na w/w pytania (k. 294). Również na ostatnią rozprawę – w dniu 19 lipca 2016 r. – oskarżony nie stawiał się, przedstawiając zaświadczenie od lekarza sądowego o niezdolności do stawienia się przed sądem (zob. k. 306-307).

Z opinii sądowo-lekarskiej sporządzonej w dniu 9 czerwca 2016 r. wynika, że w obecnym stanie zdrowia oskarżonego nie jest wskazane, aby stawiał się w Sądzie w G. celem wzięcia udziału w rozprawie, gdyż nie można wykluczyć, że na skutek zmęczenia długą podróżą i stresu może dojść na sali sądowej do napadu migotania przedsionków, wymagającego udzielenia pomocy medycznej (k. 303). Zdaniem biegłego, obecny stan zdrowia oskarżonego jest przeciwwskazaniem dla długotrwałych podróży, a zatem postępowanie z jego udziałem winno toczyć się w

sądzie zlokalizowanym bliżej jego miejsca zamieszkania. Badany może podróżować, ale nie na większą odległość (powyżej 50 km). Stwierdzić należy, że chociaż w opinii wskazano, iż „można przypuszczać, że do poprawy stanu zdrowia powinno dojść po kolejnej ablacji” (termin wyznaczono na październik 2016 r.), to biegły nie wypowiedział się w sposób definitywny co do rokowań na poprawę stanu zdrowia oskarżonego, co w niniejszej sytuacji jest w pełni zrozumiałe.

Podniesione powyżej okoliczności faktyczne, a także okoliczność, że miejscem zamieszkania oskarżonego jest B., uzasadniały zastosowanie instytucji właściwości delegacyjnej określonej w art. 37 k.p.k. i przekazanie sprawy ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości Sądowi Rejonowemu w B. do merytorycznego rozpoznania.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

kc